

Kázání Boží hod 25.12.2024 Bystřička, Růžďka **Nový život** (vstup 479)

Introit: **Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). (Izajáš 7, 14)**

Píseň 464

Modlitba

Čtení: Matouš 2, 1-15

Píseň 483

Text kázání: 1. List Janův 4,9

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.

Milí přátelé, bratři a sestry,

před více než dvěma tisíci lety došlo k propojení nebe a člověka. **Bůh se stal člověkem.** Stal se jedním z nás nejen proto, aby byl s námi, aby nás chápal a aby zakusil, jak těžké to tu na zemi často máme. On se stal člověkem především proto, aby ukázal, jak silná je Boží láska k nám lidem. A proto nelze oddělit Vánoce od Velikonoc. Protože Vánoce na Velikonoc ukazují. Ukazují na kříž, na Kristovu dobrovolnou oběť za naše hříchy a ukazují také na vzkříšení. **Smrt byla poražena, v Kristu máme věčný život.**

Tohle jistě všichni moc dobře víme. O Vánocích si ale každý rok připomínáme, že Bůh přišel do tohoto světa. Do lidské bída. A že se naplnilo Izajášovo proroctví: **„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel,“ to jest přeloženo „Bůh s námi“.** Je to tedy vskutku pravda? Naplnilo se to slovo na tvém i mém životě? Je Bůh s námi? Je Bůh s tebou, když se ti nedaří? Je Bůh s tebou, když se kolem tebe dějí věci zlé? A je Bůh s námi, když máme smutek, když nás blízký člověk zradí, když jsme zranění anebo zlomení? A je Bůh s námi tehdy, když jsme nemocni, když máme bolest a když nám už dochází síly? A je Bůh s námi tehdy, když jsme my sami selhali? Když sami jsme někomu ublížili?

Bratři a sestry, přestože Bůh ztotožnil s člověkem, je velice důležité, abychom naopak my lidé, ztotožnili s Bohem! To by měla být naše odpověď. Bůh celému světu prokazuje svou lásku tím, že posílá na zem svého jediného Syna. Dává Ho jako výkupné, aby nás mohl zachránit pro věčný život. Každý rok ze všech stran zní ta dobrá zpráva, že **Bůh je s námi.** Že přišel mezi nás. Ovšem kolik lidí tu nejdůležitější zvěst Vánoc zaslechne? Tehdy když se narodil Ježíš v Betlémě, tak ti, co u toho byli a ti, co uvěřili, že On je Spasitel světa, tak ti byli naplněni radostí a velikou nadějí. Najednou jim bylo lépe. Najednou zmizely stíny a chmury. Do jejich srdcí byl vlit nový život. Nová radost. Nová chuť žít. Nová motivace jít a překonávat překážky.

A co my? Co my dnes? Co já? Co ty? Co mnozí kolem nás? Je do našich srdcí vlit nový život? Nová naděje? Nová radost? Nová chuť jít navzdory těžkostem? Ta Boží láska, jak jsme četli, se ukázala nebo projevila kvůli nám. Tedy nejen kvůli těm, co žili tehdy, ale i kvůli každému, kdo žije dnes. Ovšem stejně jako **tehdy pro narození Božího Syna nenašli Marie s Josefem v mnohých domech dveře otevřené,** tak se děje i dnes. Tehdy mnozí byli ochuzeni o velkou radost. A dnes, když Pán stojí u dveří mnohých lidských srdcí, tak u mnohých také zůstává zavřeno. Tam nový život neproudí. Tam nepřichází dotyk nebe. Tam se minuli pravých Vánoc. Mnohé nasvícené domovy opět zhasnou a svět se vrátí „do normálu.“ I když co je dnes vlastně tím normálem?

Nicméně Bůh to bude zkoušet s námi lidmi stále znova a znova. Každý rok. O Vánocích, o Velikonocích, v den špatný i v den dobrý, prostě kdykoliv. Kdykoliv bude hledat ztracené, aby jim nabízel nový život. Život, který přemáhá dokonce i smrt. Život, bez něhož není spásy. Život, který dává novou naději, novou sílu, novou chuť a radost do života. Život, který je najednou jiný, než ten předtím.

Jak jiný? Tak jak se mezi námi zjevně projevila Boží láska v Ježíši Kristu, tak by se měl projevit i nový život na těch, kteří Ježíše přijali za svého Pána a Spasitele. Měl by se projevit

určitou změnou postojů a jednání. Jiným životním stylem. Vezměme si už jen Josefa s Marií, když byli v očekávání. Museli kvůli narození potomka k životu přistupovat jinak, než dosud. Marie s Josefem čekali potomka v jiný čas, než si sami představovali. Vlastně jim to zkomplikovalo život. A Josef navíc ještě musel přijmout fakt, že dítě vlastně není jeho. Život si asi původně plánovali jinak, dítě až po svatbě. Ale vstoupil jim do toho Ježíš. Důležité je i pro nás, že upřednostnili ty Boží plány před svými plány.

A jak to máme dnes my, milí přátelé? Známe Boží plány pro svůj život? A upřednostňujeme je před plány svými? Je to komplikace? Ano, mnohdy to může být komplikace. Ovšem také požehnání. A také jistota, že **Bůh je s námi**. Bůh touží po tom, aby další a další nejen slyšeli tu radostnou zvěst, ale aby otevřeli svá srdce a přijali Ježíše za svého Pána a Spasitele. Aby byli zachráněni. Aby se těšili a následně radovali, že Pán je v jejich životech skutečně přítomný. Ovšem i my, kteří jsme již Ježíše přijali jako Pána a Spasitele taky stále potřebujeme proměnu. Potřebujeme prožívat nové a pravé Vánoce. Potřebujeme totiž duchovně růst, aby Kristův život byl na našem životě ještě více oslaven, aby byl doslova zjeven. A jak se to projevuje? Opět si to můžeme ukázat na tom malém sotva narozeném dítěti.

Když manželé očekávají potomka, tak už se těší. Připravují postýlku, kupují kočárek, oblečení, zařizují dětský pokoj, budoucí maminka chodí do poradny, zodpovědný muž se svou ženou snaží více opečovávat a chránit. To jsou všechno přípravy na nový život. Najednou se jejich životní styl změnil. Život křesťana by měl být tedy také jiným životním stylem, než lidé, kteří Boha ještě neznají.

A když se rodičům dítě narodí? Tak tam je ta změna přece již zcela zásadní. Vše se najednou točí kolem toho malého človíčka. Rodiče mají o dítě starost i v noci. Mnohdy jsou vyčerpaní z probdělé noci, připravovat pokrm, dát jíst, přebalit, jít k doktorovi atd. Všichni rodiče to přece moc dobře znají. Vše se točí kolem toho malého, aby rostl a byl zdravý. Je to tak? Ten malý je v té chvíli středem všeho toho dění.

A přesně tak to je i v tom duchovním životě. Když se člověk znovuzrodí, když uvěří a přijme Ježíše za svého Pána Spasitele, tak je to vlastně jakoby se v jeho srdci Kristus narodil. A jestliže jsme Krista přijali, tak je velmi zásadní, jestli je skutečně středem celého našeho života. Středem toho všeho dění kolem v mém životě. Bratři a sestry, my víme, že Kristus dnes již není malým Ježíškem, že je **králem králů a Pánem pánů** a má obrovskou moc a autoritu. A může v našich životech jednat mocným způsobem, když Mu to dovolíme. Zkusme ale ještě zůstat u té představy chvíli narozeného dítěte. A přemýšlejme o tom v tom smyslu, že se nám narodilo malé dítě. Staráme se o něj, točí se vše kolem něho, anebo jsme podobni těm, kteří zanedbávají péči o dítě a je jim to fuk? Jaká je tady naše víra? Je Kristus středem tvého života, anebo zůstal „zanedbaný, podvyživený a promrzlý“ někde bokem?

Posilujme, bratři a sestry, Krista v sobě tím, že se budeme **pravidelně sytit Božím slovem, že své víře dáme napít při modlitbách a že jí budeme posilovat ve společenství církve**. Možná to děláme, někdo více, někdo méně. Avšak promýšlejme, jestli ten náš životní styl nepotřebujeme trochu upravit či proměnit, anebo jestli vůbec nemáme nabrat trochu jiný směr. Možná se nám ty plány Boží nehodí, protože se bojíme komplikací. Avšak pokud se jim otevřeme a budeme podle nich jednat, pak v tom bude ten pravý život. A pokud v nás bude tento Kristův život, pak v nás Vánoce dosáhly svého cíle. Amen.

modlitba

píseň 481

Večeře Páně

Slovo poslání: Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého

Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Titovi 3, 4-7)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 482